

Phần 7

Chương 31

Bé Gái Mệnh Thủy Ngự Ban

Tô Dạng được Tô Nguyệt Cẩm lôi về từ một ngọn núi tuyết lớn.

Sở dĩ chỉ dùng một từ ngữ đơn giản mà còn hơi bị thô thiên thể này là bởi vì lúc đó Tô Thiên Tuế chỉ mới có bốn tuổi mà thôi, A Dạng đang hôn mê lại là đứa bé đã sáu tuổi.

Một đứa bé bốn tuổi vác về một bao hoa quả nhỏ đã phải gọi là vất vả thôi rồi, huống chi là kéo về một đứa bé choai choai còn cao hơn mình cả nửa cái đầu.

Lúc Tô Dạng được lôi về, trên gáy u lên một cục bằng cả cái trứng chim, Hoàng hậu nương nương lúc ấy cũng không sao hiểu nổi, đứa bé này vốn chỉ vì đói quá mà ngất xỉu, sao lại mọc đầu ra cái trứng chim này thế.

Tô Thiên Tuế thông minh đang ngồi ở đầu giường ăn điểm tâm, vô cùng thản nhiên nói: “Đường trên núi tuyết gồ ghề quá, nương nhanh cho người đi sửa chữa đi.”

Một lời nói toạc thiên cơ, đứa bé kia vì sao lại thành ra như vậy, rõ ràng là dọc đường đi bị va đập mà thành. Hoàng hậu nương nương tin Phật, thấy con nhà mình tạo nghiệt như vậy thì trong lòng cũng thấy bất an. Đúng ngay ngày hôm sau, Thiên Tuế gia liền sốt cao không giảm, dư độc đột nhiên phát tác.

Lúc đó mẹ con hai người còn đang ở trên núi Phụng Vu, thần y thôi râu tóc bạc phơ trên núi lắc lư đầu bảo, Hoàng tử điện hạ mệnh cách không tốt, chi bằng tìm một cô bé mệnh thủy kết hôn xung hỷ, bảy ngày sau vừa hay là ngày tốt.

Thực ra, lời này chẳng qua là ăn không nói có mà thôi. Ai mà chưa từng bị phong hàn, bệnh này cũng chẳng phải đại sự gì cho cam, tùy tiện uống vài bát thuốc thì bảy ngày cũng có thể khỏi hẳn. Nhưng mà lão đầu này ngày ngày bị Hoàng hậu nương nương nhìn chòng chọc đến phiền, cho nên mới thuận miệng nói bậy như thế.

Đứa nhỏ nhà trời tất nhiên là vô cùng quý giá, từ lúc thăng bé bước chân vào ngọn núi này, cứ nhìn từng nhóm to nhóm nhỏ người đang bày binh bố trận xung quanh nó mà xem, với một kẻ cả đời canh sông com nhạt như lão mà nói, sao không thấy phiền hà cho được. Một tí bệnh thương hàn bé xíu mà bị truyền gọi liên tục năm lần bảy lượt, đương nhiên ông phải nghĩ ra cách nào đó cho mình được thanh nhàn.

Giờ đúng là lão đã được ngồi một bên thanh nhàn lắm thật, đó là vì đến lượt Hoàng Thượng và Nương Nương lo lắng. Lần này họ đi quá vội vàng, sao có thể mang một đứa bé gái theo được chứ. Cân trái nhắc phải một hồi, họ mới nhớ đến đứa nhỏ nhất được thời gian trước.

Nó có phải mệnh thủy không nhỉ? Tuy bát tự còn chưa xem, nhưng nếu nhặt được từ trên núi tuyết, còn chỗ nào có thể nhiều nước hơn nơi đó được? Rồi lại lo ngũ hành của đứa bé này không hợp, cho nên ông ban thưởng một chữ “Dạng” làm tên.

Vì thế, chuyện được giải quyết vô cùng dứt khoát, bé gái mệnh thủy được ngự ban cho cái tên “Tô Dạng”, vào buổi tối thứ hai còn đang lúc hôn mê, cô bé đã bị đưa lên “long sàng” làm con dâu nuôi từ bé của Tô Tiểu Thiên Tuế.

Lúc Tô Dạng tỉnh lại, đầu óc vẫn mông lung mờ mịt, sau khi vui tươi hơn hờ hững xong ba cái bánh bao thịt, nghe nói mình đã bị gả đi như vậy rồi, bé cứ thế gào lên khóc.

Tô Thiên Tuế vừa tào nhả lau nước mũi xong, lại tiện thể dùng luôn cái khăn kia giúp cô bé lau lau nước mắt.

“Việc này cũng không ai thương lượng với ta, chờ muối trưởng thành rồi, tới lúc thích hợp thì trèo tường đi đi.”

Tô Dạng rung rung nước mắt nhìn vách tường cao vút trong viện, cuối cùng đành phải thỏa hiệp mà thôi.

Quả thật hành động này có mấy phần bất chính, vài phần “cường đoạt dân nữ”, nhưng mà người cường đoạt kia lại là Hoàng đế của Khánh Nguyên triều, thử hỏi ai dám làm gì được.

Tô Dạng là đứa bé bị bọn buôn người bắt cóc, bé chỉ nhớ lúc bị lừa được cho ăn ba cái bánh bao thịt, tới lúc khôn ra thì đã sớm không biết nhà mình ở đâu.

Vào nhằm Phụng Vu Sơn là vì nghe trộm được mình sẽ bị bán đến một nơi xa xôi hẻo lánh, cho nên bé mới chạy trốn tới nơi này. Tô Tiểu Thiên Tuế nhìn bộ dạng mím môi ngốc nghếch của đứa bé kia, nhìn thế nào cũng thấy mình lỗ vồn. Một đứa bé bốn, năm tuổi, sao biết thế nào là tình yêu được, Tô Nguyệt Cẩm điều dưỡng trong núi bảy năm, Tô Dạng cũng ở trong núi cùng hăn bảy năm. Nghe bảo hai đứa bé này là thanh mai trúc mã, hồn nhiên vô tư, nhưng thực chất giữa bọn nhỏ có ý gì không thì cũng khó mà nói được.

Thầy dạy võ cho Tô Nguyệt Cẩm là một đạo sĩ trên núi Phụng Vu hay vân du tứ hải, tính cách vô cùng kì lạ, tuy có võ công xuất thần nhập hóa, nhưng cả đời lại chỉ nhận đúng một đệ tử. Võ công của Tô Dạng đều là do Tô Nguyệt Cẩm dạy lại cho nàng sau khi mình học xong, bảo đó là quan hệ thầy trò cũng không sai chút nào. Tô Tiểu Thiên Tuế không học được kinh công, nhưng cũng học phương pháp, sau này bài đầu tiên hăn dạy cho Tô Dạng đó là cách trèo tường.

Sự thật chứng minh, đứa bé gái bị ba cái bánh bao thịt lừa đi này cũng có chút ít ngộ tính, nhưng lại thiếu khả năng giữ gìn bản phận, công phu trèo tường học được rất nhanh đã thành tài.

Lúc Tô Thiên Tuế nhàm chán vẫn thường thích lôi băng ghế nhỏ ra sân viện ngồi xem nàng trèo leo. Và rồi leo leo trèo trèo, cuối cùng lại trèo được càng lúc càng xa. Lúc mới đầu cách hai ngày thì về một lần, sau thì một tháng về một lần, sau nữa thì một năm cũng không về được hai lần. Hơn nữa điều kì lạ nhất là, từ năm mười ba tuổi vị chủ tử xung hỉ này đã không thể mở miệng ra nói chuyện được nữa. Rất nhiều người suy đoán, có lẽ ở bên ngoài nàng đã gặp phải chuyện gì không may, nhưng cũng không thấy nhóm chủ tử trong cung gọi thái y xem bệnh, cứ bỏ qua như thế.

Năm ba năm nàng mới trở về một lần.

Dần dà, rất nhiều người cũng không nhớ rõ, Tô Tiểu Vương gia ban đầu còn có một cô dâu nuôi từ bé.

“Nói là xung hỉ, thực ra chỉ có thấp nền đỏ cả đêm. Từ khi Tô Dạng trưởng thành cũng chưa từng làm thêm nghi thức gì nữa cả, thân phận cũng xem như bình thiếp, tính tình nàng lại hết sức dịu dàng, ở chung với người hầu kẻ hạ cũng rất tốt.”

Cô Duẫn Chi nói xong, hẩn liếc nhìn Thẩm Hành một cách đầy kì lạ. Sau khi nha đầu kia trở về nàng cứ ngồi trước đại sảnh khách điếm không nói lấy một câu, hỏi nàng cái gì nàng cũng chỉ lắc đầu, rất lâu sau mới nói được một câu: “A Dạng là ai?”

Hẩn cứ tưởng là Tô Nguyệt Cẩm đã nói với nàng, tuy có hơi kinh ngạc vì chuyện hẩn nhắc tới, nhưng nhìn dáng vẻ đáng thương của Thẩm Hành, hẩn cũng không nở đành lòng.

“Ôn Uyển, nàng đã gặp A Dạng à?”

Nghe nói Nguyệt Cẩm dẫn một nữ tử về đây nhưng hẩn vẫn chưa nhìn thấy được, cũng không biết có phải tin vệt hay không. Thẩm Hành cúi đầu vắn vẹo tay: “Ta không nhìn rõ dáng vẻ của nàng ấy.”

Thực ra, nàng chỉ nhìn được đôi bàn tay xanh đen của cô nương kia, cả cái trán đầm đìa mồ hôi, và vạt áo trước cũng ướt đầm, rõ ràng là trúng độc.

Lúc đó nàng không biết quan hệ của nàng ấy và Tô Nguyệt Cẩm, chỉ nghĩ hai người là chỗ quen biết cũ, sau khi trở về khách điếm còn muốn giúp đỡ thay quần áo. Nhưng rồi...

“A Hành, cô đi ra ngoài đi.”

Lúc đó hẩn nói như vậy nhỉ? Trên mặt là vẻ nghiêm túc hiếm khi nhìn thấy, hẩn không muốn nàng xía vào chuyện này, ngay cả Quế Viên muốn vào cũng bị người ta ngăn cản. Nước sạch được bung vào hết chậu này đến chậu khác, nàng

đứng trên hành lang gấp khúc, giống như kẻ ngốc nhìn chằm chằm vào cánh cửa sổ kia. Thỉnh thoảng nghe được vài tiếng rên rậm rì, cũng thấy hắt dụi dụi chưa từng có.

Hóa ra, hấn cũng sẽ chăm sóc người khác. Làm bạn ngày bé, tình nghĩa thầy trò, hơn mười năm tình cảm qua lại với nhau, sao nàng có thể so sánh được. Cố Duẫn Chi khuyên nàng trở về nghỉ ngơi sớm, nàng cũng vội vã gật đầu. Không biết mình muốn làm gì, nàng chỉ thấy cả người nóng nảy cực kì khó chịu.

Khi Tô Nguyệt Cẩm đi từ trên lầu xuống, đúng lúc thấy Thảm Hành đang mất hồn mất vía đi lên lầu. Nàng nhìn thấy hấn thì nhẹ nhàng nhích người qua, cứ vậy tiếp tục đi lên.

“A Hành.”

Hấn giữ chặt nàng, giống như một đứa bé đầy bất lực. Thảm Hành ngược mắt đối diện với hấn, khuôn mặt tinh tế trước giờ vẫn luôn luôn rục rịch, vậy mà giờ đây nó lại nhuộm một lớp u sầu không ai hiểu nguyên nhân. Tay hấn đặt trên cổ tay nàng, cùng với làn gió lạnh giữa đêm, lần đầu tiên lại khiến nàng thấy rùng mình như vậy. Nàng quay lại cúi người, nghiêm túc gọi:

“Đoan Vương gia.”

“Không biết ngài có gì sai bảo?”

Ánh mắt hấn lướt qua nét buồn bã nặng nề, Thảm Hành cũng không còn dũng khí nên đành nhìn xuống đất, vội vàng nâng váy chạy lên lầu.

Giờ đây hấn không còn giữ chặt nàng lại nữa, chỉ ngẩn ngơ đứng đó nhìn bàn tay bị nàng hắt lại, rất lâu sau vẫn chưa thấy hoàn hồn.

Thảm Hành được chính thức nhìn thấy Tô Dạng giữa khung cảnh lá rơi rục rờ sau giờ Ngọ, nhân lúc phong cảnh bên hồ đang rất đẹp, mọi người liền chuyển bữa trưa ra ngoài kia bày biện.

Khi ấy nàng và cha đang tranh đấu giành giật một con cua, Tô Dạng lắc lư vòng eo nhỏ uồn ẻo đi tới đó, giật lấy con cua vàng kia rồi ăn mất.

Ngày ấy trên thuyền hoa, trên mặt nàng có che một tầng lụa mỏng, cho nên Thảm Hành vẫn chưa được chiêm ngưỡng gương mặt xinh đẹp đến cực điểm kia. Trước đó nàng cũng thử tưởng tượng diện mạo của Tô Dạng, có lẽ là nghiêm nghị khó gần, có thể là nhỏ bé trong sáng, thậm chí là thành thạo đoan trang, bởi vì đó là tiêu chuẩn lựa chọn nàng dâu của hoàng thất. Xinh đẹp, vĩnh viễn không phải là một lời ca ngợi. Mấu chốt nhất là nàng ấy lại đang ăn con cua béo ngậy nhất ở đây a.

Đây là ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu nàng.

Dưới ánh nhìn chằm chằm của nhiều người như vậy, trên mặt Tô Dạng chẳng hiện ra nửa chút ngượng ngùng, nàng vừa liếm liếm ngón tay đầy gạch cua vừa cười rất sâu xa.

Hồn nhiên cũng không thể khiến người ta ghét bỏ. Nàng ấy tự bê cái ghế dựa tới, thân nhiên chen vào chỗ giữa Cố Duẩn Chi và Thẩm Hành đang ngồi, còn nâng cằm nghiêm túc đánh giá nàng.

Cả đời này Thẩm Đại tiểu thư chưa bao giờ gặp ai càn rỡ đến vậy, thật không hiểu nổi mấy lời khen ngợi dịu dàng mà Cố Hầu gia dành tặng nàng ta vài ngày trước thể hiện ở nơi nào.

Dáng người Tô Dạng rất cao, so với Cố Duẩn Chi cũng không thấp hơn là bao, Thẩm Hành vừa định xê ra một chút, thì nàng ấy lại cười ha hả kéo về.

Con cua tươi ngon được người kia đưa lên trước mặt. Đây là, muốn mời nàng ăn sao?

Nhưng mà nàng nhớ, vừa rồi lúc lột con cua kia, nàng ấy dùng răng để cắn mà. Nàng, không muốn ăn nước miếng của nàng ấy đâu.

Chương 32

Đại Khí Chính Thất Phu Nhân

Giữa lúc tình thế đang khó xử thì Tô Thiên Tuế trong bộ trường bào màu xanh nhạt nhàn nhã đi tới.

Có vẻ hấn vừa mới tắm rửa xong, trên người thoang thoảng hương thơm như lan như xạ, dáng vẻ vẫn tùy tiện thoải mái như lần đầu tiên hai người gặp gỡ, bên hông là thất lưng bằng bạc, lắc lư lủng lẳng bên eo, lười biếng xuất trần.

Nhìn thấy ba người đang chen chúc ở đây với dáng vẻ vô cùng kì lạ, hấn đưa tay kéo cổ Tô Dạng xách nàng lên.

“Mới tới đã âm ỉ.”

Hấn lại nhíu mi, ánh mắt trách cứ như nhìn một con vật nhỏ không chịu nghe lời.

Tô Dạng chớp chớp đôi mắt phượng, nghiêng đầu mỉm cười nhìn Thẩm Hành.

Lần đầu tiên Thẩm Đại tiểu thư được một nữ tử quan tâm như vậy, tất nhiên cũng phải đáp lại đôi phương một nụ cười.

Chỉ là nụ cười đó vô cùng gượng gạo, cho nên càng nhìn càng thấy quá ngu si.

Tô Thiên Tuế gia buồn cười liếc nàng một cái, giọng điệu đầy vẻ bất đắc dĩ: “A Dạng rất tò mò về cô đấy, cô cứ kể nàng là được.”

Thẩm Hành nhìn ánh mắt đầy ý chiều chuộng kia, đột nhiên lại thấy mấy món ăn hôm nay chẳng dễ ăn chút nào, nàng ghen đáp: “Đâu có, phu nhân rất tốt, rất... nhiệt tình.”

Sau đó liền xoay mặt tiếp tục ăn cơm.

Cả quá trình đều nhạt như nước ốc, sau đó Tô Dạng lại xách băng ghế nhỏ đi tới bên cạnh Tô Nguyệt Cẩm, đưa tay giúp hấn gấp rau.

Thẩm Hành vẫn yên lặng bới cơm, tiện đường bẻ một cái càng cua vàng rộm.

Đang gỡ được một nửa thì một bàn tay khớp xương rõ ràng đưa sang cầm lấy, Cố Duẫn Chi chân thành hỏi: “Cái này ăn ngon lắm à?”

Thẩm Hành sững sờ nhìn cái thứ tàn tạ không ra hình thù kia, chằm chằm đáp: “Mùi vị chủ yếu là trong gạch của nó, tuy ít nhưng mà ăn rất ngon.”

Vừa mới nói xong, hấn đã cầm cái “móng vuốt” kia cho vào miệng mút mút, còn thật lòng khen ngợi: “Đúng rồi.”

Thẩm Hành cứng đờ người, nàng thừa nhận, dù trên mặt Cố tiểu Hầu gia hơi ngượng ngùng xúc động, nhưng động tác ăn cua cũng hết đổi mê người.

Thế nhưng...

Nàng không thể không nói, việc bị ép ăn thịt người với cảnh nhìn thấy người khác ngậm nước miếng của mình đều kinh sợ như nhau.

Nàng bất giác ngắt thêm vài cái càng cua bỏ vào trong bát hấn, chân thành nói: “Hầu gia, ở đây còn rất nhiều này.”

Ý tứ là, ngài đừng gặm đồ thừa của ta như thế nữa.

Tâm mắt lạnh lùng của Tô Nguyệt Cẩm chậm rãi đảo qua mặt hai người, hấn lấy một bát cháo nếp táo đỏ đẩy tới trước mặt Thẩm Hành, nhàn nhạt nói:

“Gần đây không phải cô tới tháng à? Ăn ít đồ có tính hàn thôi.”

Dứt lời, ổng tay áo vẫy thêm một cái, kéo thẳng Tô Dạng còn đang muốn nghĩa trò vui nghênh ngang rời đi.

Thẩm Quát vừa nhai cơm vừa hỏi: “Ai tới thế?”

Thẩm Hành nhìn dáng vẻ quan tâm săn sóc của cha mình, cố gắng kìm nén ý định nhét hết càng cua vào lỗ mũi người kia, nàng cắn răng nghiêng lợi nói: “Không ai tới hết!!”

Chỉ có em gái của nương nàng tới thôi!!

Lần trước ở trong núi, nàng cũng đã tới một lần, còn bắt hạnh dính lên nệm giường nữa.

Sau khi rời giường bản thân nàng cũng không hề phát hiện ra, đúng lúc Tô Nguyệt Cẩm tràn đầy phấn khởi đi vào phòng nhìn được, hấn xoay mặt đi thẳng qua nhà sát vách, nói toạc hết ra.

Hấn nói là: “Tam nương, quỳ thủy của nương tử ta đến, bà có chút phân tro nào cho nàng dùng được không?”

Còn nhớ lúc hấn mang thứ kia về, trên mặt vẫn hết sức thản nhiên, lòng Thâm Hành xúc động đến muốn rơi cả lệ.

Nàng khiêm tốn thỉnh giáo: “Một nam tử như ngài sao lại biết đồ nữ nhân hay dùng vậy?”

Không phải người ta vẫn nói chuyện này xúi quẩy lắm sao?

Hấn kì lạ nhìn nàng: “Nương ta cũng là nữ nhân mà.”

Hấn không nói cho nàng biết, lúc nương nàng tới thán, đều là do cha hấn tự tay nhét phân tro.

Hoàng đế Khánh Nguyên anh minh thân võ vẫn hay chăm sóc cho nhu cầu nương tử, tay nghề đã luyện thành thần công, chuyện này, đúng là không nên truyền ra ngoài chút nào.

Lúc Thâm Hành trở về, trời đã bắt đầu sẩm tối. Nàng chạy quanh thành hết một vòng, vốn là định mua một bó rau cần thiết to nhét vào dưới gối Tô Nguyệt Cẩm.

Hấn ghét nhất là mùi của rau cần, mỗi lần trong đồ ăn có nó, hấn sẽ gắp từng miếng từng miếng một cho vào bát của nàng. Giờ đi khắp chợ rồi lại không tìm thấy chỗ mua, đành phải bức bối quay về lại.

Nàng nghĩ, hình như nàng đã quen ỷ vào Tô Nguyệt Cẩm quá rồi, bởi vì mỗi lần đi ra ngoài, hấn vẫn luôn đi trước dẫn đường cho mình cả.

Đây chẳng phải là thói quen tốt gì.

Lúc đi tới trước cửa, nàng nhìn thấy trong nhà đang sáng đèn. Cứ nghĩ là Đạo Đạo ngồi bên trong, nàng lẫm lẫm liệt liệt đẩy cửa lao vào, kéo kéo cổ áo nói:

“Khát quá khát quá, nhanh rót cho ta chén trà nào.”

Người trong phòng cũng rất biết nghe lời, đưa chén trà sang cho nàng uống, sau đó, bốn mắt nhìn nhau.

Lại sau đó nữa.

Tất cả mọi âm thanh đều im bật.

Khuôn mặt nhỏ phong tình vạn chủng của Tô Dạng dưới ánh nến chập chờn càng thêm xinh đẹp, nàng ấy sẵn sóc lấy khăn tay lau vết nước dưới cằm nàng:

Đưa một tờ giấy nhỏ viết “Nàng đã về rồi.”

Rốt cuộc, chuyện này là sao vậy?

Tô Dạng lôi kéo nàng đang chờ dẫn ngồi vào chỗ của mình, lấy bút lông viết lên tờ giấy trắng: “Ta chờ nàng rất lâu.”

Thâm Hành chợt nhận ra, hôm nay nàng ấy còn mang theo một xấp giấy trắng, cả một chiếc gối mềm, rõ ràng có ý vừa nằm vừa trò chuyện.

Nhưng mà câu tiếp theo không còn khách sáo quá nhiều nữa, nàng nói thẳng:

“Nàng thích hẳn, ta nhìn ra mà, cũng nhiều năm rồi ta chưa từng thấy hẳn để tâm tới một nữ tử như vậy. Nam tử vẫn muốn cưới thêm thê thiếp. Nếu nàng làm muội muội của ta, ta cũng rất vui mừng.”

Thẩm Hành hoàn toàn không biết phải bày ra vẻ mặt ra sao.

Mím cười à? Nàng thừa nhận mình thật sự không cười nổi.

Khóc sao? Càng không đến mức đó nữa.

Dáng vẻ lúc này của Tô Dạng giống hệt như ngày nọ rong chơi ở ven hồ, hào quang chính thất soi sáng là thế, hiền lành đến mức khiến cho “hồ ly tinh chen ngang giữa đường” như nàng cũng phải thấy thẹn thùng.

Há miệng ra, nàng thực sự rất muốn nói.

Ta và Thiên Tuế gia, nhiều lắm cũng chỉ có tình cảm một lần nắm tay mà thôi.

Nụ hoa tình ái yếu ớt còn chưa kịp nẩy mầm đã bị ngài dội thẳng một thùng nước vào mặt, giờ đã sáng suốt hơn nhiều rồi, thực sự không cần phải chỉnh tã như thế a.

Nhưng mà nói như thế nàng lại thấy mình khó chịu, sững sờ một lúc nàng làm động tác như thể chỉ thiên.

“Phu nhân cả nghĩ quá rồi, ta thật không ý đó.”

Nói nàng kiêu căng tự mãn cũng được, nói nàng không biết tự lượng sức mình cũng được. Ở thế gian thê thiếp thành đàn này, nàng chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ làm thiếp cho người ta, cũng không muốn chăm sóc nam tử cùng người khác.

Câu này đúng là có chút ngông cuồng, nhưng lại là ý nghĩ chân thật nhất trong lòng nàng lúc đó.

Có lẽ Tô Dạng cũng không ngờ nàng sẽ trả lời như vậy, nhìn kỹ hồi lâu mới viết tiếp:

“Nàng không thích ta à? Thường ngày ta ít khi ở trong phủ, sẽ không thường chạm mặt nhau đâu. Hơn nữa nàng phải biết, Nguyệt Cẩm sớm muộn gì cũng làm Hoàng đế, dù Thánh thượng yêu chiều nương nương nhưng cũng không thể trông vắng hậu cung.”

Đương nhiên nàng hiểu.

Thẩm Hành cúi đầu, đưa tay gầy gầy vẩy nền trên mặt bàn.

“Ta chưa từng nghĩ như vậy thật. Phu nhân và Vương gia kiêm điệp tình thâm, có thể có khí độ như vậy cũng khiến người người khâm phục. Tuy Thẩm Hành thân phận thấp kém, nhưng tự biết mình không đủ sắc đẹp để đi làm thiếp thất.”

Từ xưa tới nay thê không bằng thiếp, làm thiếp tất nhiên phải xinh đẹp dịu dàng, xoay trái xoay phải.

Tính tình nàng như vậy, sao mà làm được.

Tô Dạng nghe vậy thì cười, viết một hàng chữ nhỏ rồi đưa tới trước mặt nàng.

Nét chữ rõ ràng như vậy đấy, vừa đẹp để lại dịu dàng.

“Nếu như lời này là do Nguyệt Cẩm bảo ta tới hỏi nàng thì sao?”

Vẻ mặt nàng ấy như cười như không, không rõ là thật hay là giả, cứ nhìn nàng như vậy.

“Hắn không biết.”

Một lúc lâu, Thẩm Hành mới nói ba chữ này. Giọng điệu không cao lắm, nhưng lại cực kì chắc chắn.

Đáy mắt Tô Dạng lướt qua vẻ kính hoàng, cửa ngoài phòng cũng được đẩy ra.

Lưu Nhã Quân mặc bộ váy phấn hồng mang theo nha hoàn đi tới, nhìn thấy Tô Dạng bên trong thì sợ hết cả hồn, nhanh chóng chuyển thành nhiệt tình bước sang.

“Tô tỷ tỷ cũng đây à? Đang nói chuyện gì với Thẩm tỷ tỷ thế, lại không gọi muội qua.”

Thẩm Hành nhìn hai nha hoàn bên cạnh nàng, thân thể dung mạo còn cường tráng hơn cả Đạo Đạo nhà mình, rõ ràng là có người rảnh rỗi sinh nông nổi quá muốn đến tìm nàng gây sự.

Không biết là vô tình hay cố ý, Tô Dạng cũng không cất tờ giấy trắng kia đi, nàng bưng chén trà trong tay nhấp một ngụm.

Chậm rãi viết: “Lưu tiểu thư đến rồi?”

Lưu Nhã Quân không mù, mấy chữ đen rõ ràng trên mặt giấy kia sao nhìn mà không hiểu.

Chỉ là trong chuyện này, một người ngoài như nàng cũng không tiện xen vào, thứ hai, cũng không biết có phải Tô Dạng đang thăm dò Thẩm Hành hay không, nàng nhìn lướt qua rồi cười đáp:

“Rảnh rỗi nên muội tìm đến Thẩm tỷ tỷ tán gẫu, phu nhân cũng vậy sao?”

Tô Dạng không tính là chính phi Vương phủ, lại càng không phải là tiểu thiếp, thân phận đó đúng là có mấy phần lúng túng. Tô Vương gia vẫn không đón dâu, cho nên mới gọi một tiếng phu nhân.

Lưu Nhã Quân tìm đến Thẩm Hành, vốn là muốn nhân chuyện của Tô Dạng cười nhạo nàng một phen, không ngờ đối phương lại hữu tâm lung lạc, muốn đưa nàng vào phủ làm thiếp thất.

Trong tiềm thức, nàng vốn không muốn kết bạn cùng một người sơn dã tiểu môn tiểu hộ như thế này, tuy bất bình là vậy nhưng trên mặt cũng chỉ có thể bày ra vẻ làm thân.

Tô Dạng thể hiện hảo cảm với Thẩm Hành chẳng chút e dè, nàng chậm rãi viết tiếp: “Tính tình A Hành rất tốt, ta rất thích. Vương gia cũng có ý như vậy.”

Lần này không cần giải thích thêm làm gì nữa, Thẩm Hành đã trực tiếp ngồi vững trên danh phận thiếp thị rồi.

Thẩm đại tiểu thư lạnh nhạt nhìn qua, không ngờ lại thấy vẻ mặt Lưu Nhã Quân lúng ta lúng túng như bàn đá bị sét đánh tan bành.

Sau đó, ba nữ nhân mỗi người một tâm tư lại hàn huyên thêm lúc nữa, rồi từng người mới dần tản đi.

Đạo Đạo bưng bát canh đường táo đỏ tới, vẻ mặt quái dị nói với nàng: “Tiểu thư, vị Tô phu nhân kia tìm đến tiểu thư là có ý gì vậy?”

Nào có nữ tử nào lại lộng hành như vậy, huống hồ các nàng cũng chẳng có giao tình gì, thế mà đi vào trong phòng lại ngang nhiên như nhà mình vậy, thản nhiên vô cùng.

Thẩm Hành nghiêng người dựa vào chiếc giường nhỏ xoa huyết thái dương, mệt mỏi đáp:

“Không có ý gì.”

Vị Tô phu nhân này đơn thuần đến kì lạ.

Trong suốt hành trình Thái Sơn, các đại gia khuê tú đi theo hai lòng bàn tay cũng không đếm hết, hầu hết đều là nữ quyến xuất hành kèm theo.

Nguyên nhân không cần nói cũng biết, họ đều là chạy tới vì Tô Tiểu Vương gia cả. Những đại gia các tiểu thư này ngày thường không ra khỏi cửa lớn quá hai bước, nhưng giờ lại có đủ lý do không nói kể hết được để đi theo cha để nhà mình, thế diện truyền thống hiếu đạo của triều Khánh Nguyên.

Dù có thể ngồi lên vị trí chính thất, tiểu thiếp, hay bình thiếp hay không, các nàng đều phải nỗ lực hết mình. Bây giờ lại bị Thẩm Hành chiếm mất cơ hội quý, đương nhiên chẳng ai muốn hòa nhã với người này.

Sáng sớm ngày kế, chưa kịp dùng đồ ăn sáng, nàng đã nghênh đón lượt khách mời báỉ phòng đầu tiên.

Chương 33

Tâm Tư Nữ Nhân

“**T**ỷ tỷ mau nhìn xem, đoạn gắm thiên thanh thêu liên châu này dễ nhìn thật nhỉ? Còn cả hoa văn cây kim ngân này nữa, màu sắc cũng rất đẹp, cuộn màu thủy lam kia cũng tuyệt vời, tỷ tỷ thích cái nào?”

Thẩm Hành ngáp dài, nhìn vị đại tiểu thư đối diện từ lúc bước vào đã bắt đầu điên cuồng lựa chọn, nàng nhẹ giọng nói: “Lục tiểu thư thấy cái nào tốt thì giữ cái đó lại đi.”

Cũng đã hơn nửa canh giờ, nàng vừa mới rời giường đã bị người này chặn ngay trên giường chọn vải, gi mắt vẫn còn trên mặt đây này.

Lục Nguyệt Nga trộm nhìn thần sắc của Thẩm Hành, không rõ lời này có phải ý phiến chán hay không, nàng ta lặng lẽ rút một cuộn gấm mai hồng điểm hoa văn ra.

“Nếu không, tử thấy cuộn này thế nào?”

Không phải từ lúc mới bắt đầu đến giờ nàng ta đã cầm cuộn vải này trong tay rồi há? Thẩm Hành xoa xoa mắt, nghiêm mặt nói: “Đúng là mắt nhìn của Lục tiểu thư thật tốt, cuộn vải này ta rất thích.”

Nhìn cũng vui thật đấy, tiểu thiếp vào cửa không được mặc đồ đồ thẩm, bộ này còn dùng mai hồng màu đỏ tươi làm chính, điểm xuyên mấy nhánh hoa và đôi loại chim muông, ngụ ý của mấy hoa văn này cũng tốt. Nàng nhớ, vị Tam di nương mới nạp của cha Lục Nguyệt Nga khi vào cửa cũng mặc bộ phục sức như vậy.

Quanh qua quanh lại như thế, đúng là đã làm khó nàng ta phải tốn nhiều tâm tư. Thẩm Đại tiểu thư đáp lời vô cùng thoải mái, lại khiến cho Lục Nguyệt Nga không biết phải làm sao. Tối qua, lúc vừa nhận được tin tức đó, cả người nàng ta như lọt giữa sương mù. Tin tức này là do Lưu Nhã Quân truyền tới, có trước có sau, nhưng lại không biết thật giả thế nào, cho nên mới sáng sớm này ra nàng ta đã phải ôm đống vải vóc chạy đến đây dò thử.

Không ngờ suốt buổi Thẩm Hành vẫn luôn trả lời một kiểu, thế nào cũng được. Để lại một đống đồ thế kia mà người nọ cũng chẳng tỏ ý vui mừng. “Thẩm tử tử thích là tốt rồi.” Nàng cúi đầu mỉm cười, đưa tay vuốt nhẹ lên mặt vải, “Cũng là mai hồng, không biết tử tử thích thêu uyên ương hay nhánh hoa, tiểu muội thấy hai loại hoa văn này không tệ chút nào.” Thẩm Hành cầm khăn ẩm lau mặt, rất nghiêm túc đáp lời: “Phàm là vải thứ nào hiếm lạ ta đều thích. Nếu Lục tiểu thư thấy cái nào cũng tốt thì giữ lại cả hai đi.”

Nàng vừa nói vừa đứng lên định thay quần áo. Lục Nguyệt Nga còn chưa chịu từ bỏ ý định, cố gắng hỏi dò tiếp: “Chẳng lẽ tử không đặc biệt yêu thích cái nào à?”

“Từ trước tới nay ta không nghiên cứu chuyện quần áo gì nhiều, làm phiền Lục tiểu thư nhắc nhở, sau này ta sẽ chú ý nhiều hơn. Canh giờ còn sớm, ta còn chưa kịp dùng đồ ăn sáng, không tiện giữ muội muội lại lâu.”

Nói xong, nàng khoác áo lên rồi đi rửa mặt. Bữa sáng có cháo trắng và thêm hai cái bánh rán. Chưa bao giờ Thẩm Hành cảm thấy được ăn cơm no lại là niềm hạnh phúc lớn lao đến vậy.

Đạo Đạo cạnh bên thần thần bí bí nói với nàng: “Không phải chức quan của cha vị Lục tiểu thư này còn thấp hơn cả lão gia nhà mình sao? Nô tỳ nhìn dáng vẻ cẩn cẩn thận thận của nàng ta mà chẳng thấy phóng khoáng chút nào.”

Rõ ràng là một kẻ gió chiều nào che chiều ấy, đến nha hoàn tầm nhìn hạn hẹp nhà mình cũng còn nhìn ra được. Thảm Đại tiểu thư cẩn bánh rán rồi nhìn Đạo Đạo với vẻ đầy tán dương, “Tay nghề của em thì vẫn rất bình thường, nhưng bộ dạng điệu nô⁽¹⁾ thì lại học được mười phần mười rồi đấy.”

“Cha nàng ấy chỉ là một quan Chiêu Lục lục phẩm, lần này phụ trách ghi chép và tế phẩm phóng sinh, thuộc vào bộ Lễ, xem như là cấp dưới của cha ta, cho nên lời nói cử chỉ của nàng ấy mới phải thu liễm đi đôi chút.”

Nghe nói trước khi xuất hành, vị Lục đại nhân này đã phải giầy vò đau khổ cân nhắc cả đêm làm sao cho tàn phế. Cuối cùng phu nhân ngài ấy phải lấy đá đập giúp ngón tay, lúc đó Lục Nguyệt Nga mới được đến nơi này thay mình ghi chép. Quả đúng là chịu khổ chịu tội mới xứng là bề trên mẫu mực.

“Nhưng mà em đừng xem thường vị Lục tiểu thư này, nàng ta vốn là do thị thiếp Tử Uyên của Lục đại nhân sinh ra, lại có được sự xem trọng của chính thất phu nhân, đồng ý cho nàng ta đi theo bên người. Lục phu nhân không sinh được con, Lục gia có sáu vị tiểu thư thứ xuất, nhưng chỉ có nàng ta là được đối đãi như con gái thân sinh, vì thế cũng không đơn giản như chúng ta nhìn thấy.”

Đạo Đạo nghe vậy thì ngẩn người. “Vậy mẫu thân thân sinh của nàng ta không khó chịu hay sao? Hay là, đã mất rồi?” Mẫu thân thân sinh?

“Ở thời đại này, thân phận địa vị có giá trị hơn nhiều quan hệ huyết thống. Cháo lạnh rồi, dọn đi thôi.”

Nàng không nói cho Đạo Đạo biết, sau này bà Tử Uyên nổi điên, cũng chính vì thế, thân thể đáng thương của Lục Nguyệt Nga mới có thể lọt vào mắt Lục phu nhân.

Một chính thất phu nhân không con không cái có thể bị thiếp thị uy hiếp địa vị, một khuê nữ tứ cố vô thân không nơi nương tựa, rốt cuộc là ai lợi dụng ai, một hai câu khó mà nói rõ. Phân tranh nơi hậu trạch luôn khác xa với vẻ đơn giản bề ngoài. Trước giữa trưa, Thảm đại tiểu thư lại “tiếp kiến” thêm vài vị thiên kim thân phận không tính là cao, ngoài thăm dò lẫn nhau thì chẳng có gì hơn cả, cũng có người trực tiếp bộc lộ suy nghĩ của mình.

Ý nàng ta là muốn tiến cử mình lên.

Nàng vô tội mở to cả mắt, cười ha hả như phật Di Lặc, dùng bốn lạng đẩy lùi ngàn cân. Nhưng mà đẩy lâu, đương nhiên cũng có lúc không thể nào đẩy nổi. “Thường nghe người ta nói Thảm muội muội là một mỹ nhân có tiếng, ta đã muốn đến thăm hỏi từ lâu. Có điều ngày thường phải theo nhóm Hoàng tử đến thái học viện đọc sách, tan học lại phải đi theo tiên sinh học cầm kỳ thi họa, chẳng bao giờ có thời gian rảnh rỗi, cho nên mới không tiện xuất môn. Nếu có thể nhàn rỗi vô sự như muội muội đây thì thật quá tốt luôn rồi.”

Người nói chuyện mặc một bộ gấm hoa hoàng kim thêu mẫu đơn, từ vạt áo đến làn váy đều đính tơ vàng, trên đầu vai là một dải tơ tằm mềm mại, nhẹ đưa theo mỗi động tác nâng tay áo mỉm cười của nàng ta, đẹp đẽ quý giá dị thường. Khuôn mặt hình trứng lớn bằng lòng bàn tay, thái độ có vài phần ung dung bình thản, có điều ánh mắt kia vẫn mang dáng vẻ cao ngạo từ trên cao nhìn xuống, không có chút thân thiết hài hòa. Thảm Hành nhìn nàng ta mỉm cười, đưa một chung trà hương chuyển qua.

“Có Quận chúa nhan sắc thiên tiên ở đây, phận bô liễu như ta đâu đáng được nhắc tới. Vốn nên là ta tới thăm tỷ mới đúng, nhưng lại nghĩ tỷ bận trăm công nghìn việc, cho nên mới không dám quấy rầy.”

Vị này là Mạc Hàn Quận chúa, con gái của Quảng An Hầu Mạc Hồng Giang Mạc đại tướng quân. Năm Khánh Nguyên thứ mười sáu, ngoại tộc xâm chiếm ba tòa thành trì Phong Nguyên, Ích Đô, Dụ Uyển, vị tướng quân này đã dẫn ba mươi vạn thiết kỵ anh dũng xông pha.

Mười năm chiến hỏa, lúc trở về, ngoài tám thiệp báo tin mừng chiến thắng, ngài cũng chỉ còn một bộ hài cốt lạnh băng. Thánh thượng vô cùng đau thương, ôm Mạc Hàn vào cung nuôi nấng, phong hào Triều Hoa. Thân phận dĩ nhiên là hiển hách, nhưng phụ thân qua đời, gia tộc mẫu thân không có thế lực, cho nên với vẻ hào nhoáng bề ngoài, có lẽ cũng chỉ là chiếc thùng rỗng bên trong.

Bằng không, cho dù có nâng nàng lên làm thiếp thị, thân phận Quận chúa đường đường chính chính như thế, sao lại phải hạ mình đến tìm nàng?

“Thảm muội muội đúng là khéo ăn khéo nói, gì mà mặt như thiên tiên chứ, chẳng qua cũng chỉ là lớp da mà cha mẹ ban cho.” Nàng ta đưa tay nâng chén trà lên ngửi ngửi, nhíu mày nói: “Đây là loại trà gì thế, sao lại có mùi là lạ?”

Thảm Hành rừ mắt: “Đây là Bích Loa Xuân mới hái năm nay, đều được chọn từ những búp trà non nhất.” Lúc cha nàng tặng lễ vẫn hay dùng loại trà này mang đi. Mạc Hàn nghe xong không khỏi tỏ vẻ khinh thường, nàng ta dùng khăn tay đẩy chén trà ra: “Trước giờ ta không quen uống loại trà này, ở trong cung, trà này chỉ được dùng để súc miệng sau khi dùng bữa xong thôi.” Nàng nói xong lại tỏ vẻ xin lỗi liếc Thảm Hành một cái.

“Muội muội đừng trách ta, tại ta có khá nhiều tật xấu. Nhưng mà nói thật, muội cũng nên sửa chữa thói quen cửa nhỏ nhà nghèo này đi, bằng không đến lúc đó vào Vương phủ, điệu bộ cử chỉ này không khỏi khiến người ta chê cười.”

Sửa như thế nào? Dùng Bích Loa Xuân ngâm chân sao? Thảm Hành kỳ quái ngẩng đầu, “Quận chúa nói lời này, thứ cho muội muội không hiểu rõ lắm.”

Mạc Quận chúa hừ lạnh, “Người đừng ở đó mà giả ngây giả ngô với ta, nếu đã đến đây rồi, tất nhiên là vì ta có được nguồn tin chính xác. Nói thẳng ra, lần này tới đây chẳng qua là muốn cho người đi theo ma ma giáo dưỡng học thêm vài quy củ, ngày sau lúc ta và người cùng ở chung, cũng bớt đi phiền toái.”

Thần thái lúc nàng ta nói chuyện đúng y kiểu chính thất buồn phiền vì phải giải quyết việc vặt vãnh trong nhà, gắng gượng hạ thấp thân phận của mình mà thỏa hiệp. Thảm Hành không đành lòng nhìn lại, nàng hết sức chân thành đáp: “Không biết tỷ tỷ có được tin tức bằng cách nào, nhưng đây đúng là chuyện không thể nào xảy ra. Trước không nói tới thân phận của ta, nếu chỉ tính diện mạo, so với các quan gia tiểu thư không được coi là trưởng thành này, sao Vương gia có thể để mắt đến ta được chứ.”

“Củ cải rau xanh đều có chỗ để yêu thương, ăn nhiều sơn hào hải vị quá rồi cũng muốn thay đổi khẩu vị, người không cần xem nhẹ mình như vậy.”

Chuyện nàng và Thiên Tuế gia ở cùng nhau trong núi nhiều ngày không phải là bí mật, trong lòng mọi người ai ai cũng đều có cân nhắc.

Quan hệ giữa Mạc Hàn và Thu Thái Phi không hề tệ, thời gian trước bà ấy cũng từng nói chuyện này với Hoàng Hậu nương nương. Người sáng suốt đều hiểu rõ, sớm muộn gì Tô Nguyệt Cẩm cũng trở thành Hoàng Trữ (người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), vị trí chính thất đương nhiên phải để lại cho nữ nhi của quan viên trong triều có thực lực giúp đỡ hẳn.

Với thân phận của hẳn, làm chính thất đúng là mơ tưởng hảo huyền, nhưng làm tiểu thiếp lại là chuyện chắc như đinh đóng cột. Dù người không chỉ nhìn hiện tại, nếu không tranh thủ lúc này tìm một kẻ có thể “vo tròn bóp méo” để làm “người một nhà”, chẳng lẽ phải đợi đến lúc đó mới bắt đầu tính toán hay sao?

Ghi chú:

1. Điều nô: nô tài ghê gớm.

Chương 34

“Vợ Cả” Giả Vờ

Vỗ lòng bàn tay hai cái, nàng mang theo bốn vị ma ma giáo dưỡng hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đứng trước mặt Thảm Hành.

Mạc Hàn chỉ vào một đại nương mặt cứng như mâm trong số đó rồi nói:

“Đây là Trương ma ma phụ trách hoàng thất lễ nghi, tất cả các quy tắc trong cung bà đều thuộc nằm lòng, là nô tài đắc lực nhất bên cạnh Thu Thái phi.

“Vị này, là phụ trách ngự phẩm đồ ăn, chỉ bằng mắt thôi cũng có thể phân đồ ăn ra ba bảy loại, học làm mấy loại bánh ngọt với bà chắc chắn sẽ có thời gian dùng tới”.

“Còn vị này...”

Đột nhiên nàng lại kéo Thẩm Hành vào trong góc, thì thầm nhỏ giọng bên tai: “Đây là phụ trách giáo dục chuyên phòng the, đừng thấy người này tuổi nhỏ, trò gì nàng ấy cũng biết hết đấy, sẽ có lợi với nàng”.

Thẩm đại tiểu thư mắt hạnh trừng trừng, nàng cảm thấy ngôn ngữ bây giờ đã không thể diễn tả hết chấn động trong lòng mình được nữa.

“Công chúa mang nhiều màu sắc tới như vậy, thực sự khiến Thẩm Hành thẹn thùng. Chỉ tiếc là muội muội ngu dốt, khó có thể đảm đương được chức trách lớn thế này.”

“Không nghiêm trọng vậy đâu, nàng chỉ cần chăm chú học tập là được rồi.”

Sau khi để lại một nụ cười bí ối mờ ám, Mạc Hàn nhanh chóng đi ra ngoài, còn Thẩm Hành đang bị hai bác gái mạnh mẽ lôi đi, kéo vào nội thất.

Lần này nàng đã bỏ ra vốn lớn, nhất định phải biến đóa hoa đại Thẩm Hành vào giữa cả doanh trại vườn hoa.

So với những náo loạn bên này, thực ra còn có một căn phòng cũng không yên tĩnh được bao nhiêu.

Chỉ có điều bầu không khí trong phòng lại đông lạnh đi rất nhiều.

“Rảnh rồi không chuyện gì thì đi tìm Quế Viên đi, đừng tới trêu chọc A Hành nữa.”

Tô Tiểu Vương gia thương thức chiếc nhẫn trong tay, bình lặng nói.

Tô Dạng ở chung với hắn nhiều năm như vậy, đương nhiên nàng cũng biết đây là đáng vẻ lúc hắn không ưa.

Cúi đầu nhìn móng tay được sơn màu đỏ tươi, nàng cà lơ phớt đáp: “Ta chỉ muốn nhìn thử một chút, xem rốt cuộc nàng ấy có gì đáng cho ngài xem trọng.”

Chim sẻ muốn bay lên đầu cành đâu có dễ dàng vậy chứ, chẳng qua nàng chỉ cho nàng ấy thêm chút phiền phức mà thôi. Chút ấy so với những thủ đoạn trong cung chẳng khác nào ngòi cắn hạt dưa ngày thường.

Cho người ta thêm hiểu biết.

Nếu lúc này trong phòng có thêm người, chắc chắn họ sẽ thấy ngạc nhiên cực kỳ.

Bởi vì người đang nghiêng mình dựa vào chiếc ghế quý phi kia, một phu nhân xinh đẹp quần dài chấm đất, lại có thể mở miệng nói ra như thế.

Máu chốt nhất chính là, tuy giọng nói kia không tính là trầm thấp, nhưng rõ ràng là một giọng nam hàng thật giá thật!!

“Lúc mới về nghe kể mấy chuyện ngu si của huynh với người này, nhưng mà dù sao cũng cùng chung một lần hoạn nạn. Thẩm Hành đó nhìn thì dịu ngoan, nhưng tính tình lại hết sức quật cường. Tướng mạo cũng xem như thanh tú, chỉ

có điều nhìn khắp triều Khánh Nguyên, nữ tử mập gầy tròn thẵng bao nhiêu chẳng có, sao người này lại lọt vào mắt huynh thế? Kiểu không khéo đưa đây này sao có thể xứng đáng với huynh đây?”

Tô Thiên Tuế gia đặt nhẫn lên mặt bàn.

Dưới ánh nắng mặt trời, dương chi ngọc thạch lại tỏa ra thứ ánh sáng diu diu nhẹ nhàng, không trong suốt, nhưng lại là vẻ ý nhị có một không hai.

Là đáng vẻ mà hẳn yêu thích nhất.

Hắn nhìn một lúc rồi từ từ mở miệng:

“Mẫu đơn ung dung, nhưng không kiêu diễm được như lan. Trúc xanh thanh nhã, nhưng không thể xanh mãi như tùng bách. Như chiếc nhẫn bạch ngọc này vậy, tuy không quý bằng bích tỳ, nhưng ta lại thích vẻ khờ khạo ngây ngô của nó. Chuyện tình yêu trên thế gian này đâu có bàn đến chữ xứng hay không, tất cả chỉ dựa vào hai từ thích hợp.”

“Thích hợp?” Đuôi lông mày Tô Dạng hất lên, khuôn mặt xinh đẹp không tô son điểm phấn lại có thêm vẻ anh khí ngời ngời.

“Cái gì là thích hợp chứ? Ta thừa nhận nàng không ketch cỡ giống như những nữ tử quan gia bình thường, cũng không có mấy tâm tư mưu mô kì dị, nhưng những điều này có cho thấy hai người hợp nhau đâu. Thân phận của huynh như vậy, chính thất sau này tất nhiên cũng không thể quá ngây ngô, huynh tin là Thẩm Hành có thể tự bảo vệ mình được sao?”

Thánh thượng nâng Hoàng hậu nương nương trong lòng bàn tay, nhưng rồi Mẫn Phi cũng tìm ra sơ hở. Một thân đầy bệnh tật của hắn không phải là minh chứng tốt nhất đó sao?

Tô “phu nhân” nói một tràng bao nhiêu là tâm huyết, lúc ngược mắt sang thì suýt chút bị làm cho tức chết.

Không biết Tô Nguyệt Cẩm lấy đâu ra một cái cuộc nhỏ, đang chăm chú cẩn thận đào xới đất cho chậu lan trong phòng.

“Rốt cuộc huynh có nghe không đấy?” Nếu là chuyện của người ngoài, hẳn cũng không thèm quan tâm nhiều thế đâu.

Tô Thiên Tuế gia lạnh lùng liếc mắt nhìn qua, không mẫn không nhạt đáp một tiếng:

“Ừm.”

Tô “phu nhân” tưởng như sắp tức giận đến điên, thì lại nghe người đang tía hoa tía lá kia chọt nói: “Đệ không cần nói những vấn đề này đâu.”

Đây là ý gì? Tô Dạng khiếp sợ nhìn về phía hắn: “Ý huynh là...”

Hắn vội vã nhảy xuống giường, làn váy dài tạo thành một độ cong đẹp đẽ trên mặt đất, thật là vui tai vui mắt.

Tô Tiểu Thiên Tuế nhìn thấy thì thật lòng khuyên nhủ: “Đệ làm nữ nhân quá lâu rồi, so với A Hành còn giống nữ nhân hơn nữa đấy.”

Cả khuôn mặt Tô Dạng đều đen thui, cái này không phải vì hấn sao?!!

Nhắc tới việc này hấn lại thấy cực kì tức giận.

Tô Dạng Tô tiểu công tử từ khi còn bé đã đẹp đẽ đáng yêu, lúc chạy nạn thì nhặt được một bộ xiêm y của cô nương béo mập nào đó mặc vào người, cho nên người ta cũng tưởng là tiểu cô nương. Đáng tiếc khi đó tuổi hấn còn nhỏ, đâu có biết giữa nam nữ khác biệt nhau, mãi đến khi bị một bà tử kéo tới dạy chuyện phòng the mới bị phát hiện ra.

Nếu như bị người ngoài biết được chuyện Thánh thượng mắt mờ chân chậm, đi khâm điếm một nam tử cho con trai mình làm phu nhân, cái này không phải chỉ là chuyện cười đơn giản thế thôi đâu, còn là toàn bộ thể diện hoàng thất nữa đấy.

“Huynh còn không thấy ngại dâm vào nỗi đau của ta, tới giờ lão tử vẫn thấy mình oan ức. Đường đường một nam tử như ta, sao lại bị cha huynh bôi đen đến vậy, miễn cưỡng giả vờ nhiều năm thì thôi đi, huynh thì tốt rồi, không cảm thấy hổ thẹn chút nào hết nhỉ.”

“Có gì phải hổ thẹn chứ?” Tô Nguyệt Cẩm lạ lùng nhìn hấn: “Mỗi lần trang điếm xong, không phải đệ cũng phẫn khởi bưng bưng chỉ đạo nha hoàn nên cài trâm này trâm kia hay sao?”

“Đó là do ta cố hết sức.” Tô Dạng đưa tay hình hoa lan chỉ trừng hấn.

“Huynh chưa từng thấy bóng lưng cô đơn âm thầm rơi lệ của ta sau những vẻ ngoài đoan trang quyền rũ, cho nên làm sao huynh hiểu được cảm giác ta như bị dao cứa vào tim”.

Tầm mắt của Tô Tiểu Thiên Tuế dừng lại trên móng tay đỏ rực mà hấn vừa bôi xong.

Cảm nhận sao? Chờ lúc nào có thời gian, nhất định hấn sẽ cẩn thận phân tích một lần.

Chỉ là trước mắt có một chuyện đang cần giải quyết.

“Nói xong rồi thì đi đi. Từ trước đến giờ đệ vẫn không thích gò bó, không nên theo ta hồi cung làm gì. Nhớ ít đi trêu chọc sư tỷ thôi, lần nào cũng toàn là đệ phải chịu thiệt.”

Đây là lần duy nhất hấn hạ lệnh trực khách, Tô Dạng cũng suýt quên chuyện ở thuyền hoa hơn nửa tháng.

“Vì Thảm Hành mà huynh đuổi ta đi?” Vì chút phiến toái nhỏ xíu mà hấn gây cho nàng à?

“Đúng đây.” Tô Thiên Tuế thừa nhận cực kì thẳng thắn: “Tâm tư của đệ sao ta không biết được. Chuyện trên triều ngổn ngang, ta không rảnh mà quan tâm tới đệ.”

Tính tình của người này, hẳn là người hiểu rõ nhất. Quạt gió thổi lửa xem trò vui, chính là việc mà hẳn cực thích làm.

“Nữ tử kia có gì tốt chứ, sao huynh lại hành xử không chút nhân tính như vậy được? Tốt xấu gì ta cũng là ‘Vợ cả’ của huynh, huynh đối xử với ta thế à?”

Hắn còn muốn hỏi cung ăn ngự thiện, thuận tiện kiếm thêm chút lộ phí lên đường.

Tô Tiểu Thiên Tuế đưa khuỷu tay chống đầu, xem đó như chuyện đương nhiên:

“Đệ đã hoa tàn ít bướm, A Hành trẻ tuổi hơn, đương nhiên ta sẽ thích nàng ấy nhiều hơn chút. Muốn bạc thì ta có thể bảo Quế Viên đưa cho, nhớ đi xa chút mới tốt.”

Quả nhiên vợ thì quan trọng hơn huynh đệ.

Tô “Phu nhân” oán giận nhìn qua, vừa muốn mở miệng nói, ít hơn ba ngàn lạng thì dừng nghĩ tới chuyện đuổi ta, không ngờ cửa lớn lại có người từ bên ngoài đẩy tới.

Thẩm Hành nhắc váy xông qua, vội la lên: “Vì sao lại muốn để Tô Dạng đi?”

Không phải nàng có ý nghe trộm, nhưng mà bị quấy nhiễu đến phiền cho nên mới đi sang đòi Tô phu nhân một lời giải thích.

Không ngờ lại nghe được câu nói kia của Tô Nguyệt Cẩm, “lời thoại thay lòng” cho bạc đuổi đi.

Tô Dạng theo bản năng nhỏ ra hai giọt nước mắt, vội vàng lấy tờ giấy ra viết xuống một hàng chữ nhỏ: “Nam nhân không ai tránh khỏi có mối nợ cũ. Hẳn oán ta gây phiền phức cho nàng. Nàng chớ trách hẳn, tất cả đều do ta tự tìm lấy thôi.” Sau đó biến đi như làn gió.

Hắn phải nhanh đi tìm Quế Viên lấy bạc, chứ không để tên kia đòi ý, một chút lợi lộc mình cũng không kiếm được.

Tô Tiểu Thiên Tuế cẩn thận đến mấy cũng có lần sơ sót, không ngờ cuối cùng vẫn bị tên kia đánh cho một cái, hẳn sững sờ nhìn Thẩm Hành đối diện.

“A Dạng, hẳn...”

Chưa kịp nghe hẳn giải thích, Thẩm Hành đã xoay người chạy đi.

Tô Nguyệt Cẩm nhìn góc áo từ từ biến mất bên góc cửa, yên lặng khép mi.

Lần này Tô Dạng giả vờ, đúng là triệt để rồi...

Chương 35

Bàn Luận Xem Mắt Dựa Vào Giới Thiệu

Trên đường ngồi thuyền trở về, tất cả như thể lại quay về xuất phát.

Thẩm Hành và Tô Thiên Tuế bất ngờ xảy ra chiến tranh lạnh, tựa như bầu trời đang quang đãng đột nhiên phủ mây mù dày đặc, làm cho mọi người mơ hồ không hiểu làm sao.

Mới vài ngày trước hai người này vẫn còn hòa hòa hảo hảo, tin tức Vương gia muốn nạp Thẩm cô nương làm thiếp tràn lan. Sao chỉ qua một đêm, Tô phu nhân đột nhiên rời đi, hai người này lại ồn ào thành ra như vậy?

Hay là chuyện nạp thiếp vốn chỉ là ý của một mình Tô phu nhân, Vương gia căn bản không hề định cho Thẩm Hành danh phận, cho nên mọi chuyện mới nháo loạn bết tắc như thế? Hoặc là Thẩm Đại tiểu thư tâm cao khí ngạo, không cam lòng làm bình thiếp mà muốn thành trắc phi, chộc cho Vương gia phiền chán? Dù kết quả là kiểu suy đoán nào, lúc này không nên thân thiết với Thẩm Hành mới là biện pháp ổn thỏa nhất. Mới hôm trước các tiểu thư quan gia còn vội vàng đến cửa lấy lòng, qua một đêm như thể gió bắc thổi qua, quét bay tất cả mấy thứ tâm tư chìm nổi.

Đúng là Đạo Đạo không thể không bội phục tầm nhìn xa trông rộng của tiểu thư nhà mình. Bởi vì tiểu thư đã dặn dò mang hết mấy đồ vật này kia mà nhóm khuê tú đưa tới cất vào trong rương, làm cho người ta cũng ngại đến đòi về. Theo lời tiểu thư đã nói thì là: “Dù sao lúc các nàng mang tặng, trong lòng cũng nghĩ ta sẽ trèo cành cao, sau này hối hận rồi lại càng bất mãn vì ta không leo được tới cành. Trái phải trước sau gì cũng đâu nhìn ta vừa mắt, cần gì phải giả vờ thanh cao không cảm nổi làm gì. Sau khi về thì mang đi đổi bạc, còn có thể giúp mấy đứa bé trong miếu được ăn vài bữa cơm ngon, mặc mấy bộ quần áo tốt nữa đó.”

Thẩm Hành bên này đóng cửa từ chối tiếp khách, Tô Nguyệt Cẩm vẫn thân sắc như thường ăn ngon ngủ ngon. Nhưng nô tài kẻ cận người nào cũng biết, Thiên Tuế gia đang rất không vui. Bởi vì ngài ấy luôn ngồi một mình ở đầu thuyền đùa nghịch gì đó, đến cả Thẩm Trúc dâng trà ngài cũng không hỏi lại, hẳn có phải mới tới hay không.

Tình hình quý dị này vẫn tiếp tục cho tới tận lúc hồi kinh, vào một ngày mùa thu xơ xác tiêu điều, đoàn người tách ra ai về phủ này. Lúc tách ra Tiểu Vương gia còn cất tiếng gọi “A Hành”, tiếc là Thẩm tiểu thư đi quá mức vội vàng, cuối cùng lại không hề nghe thấy. Quế Viên ở bên nhỏ giọng nói: “Vương gia, người đã đi xa mất rồi.” Tô Nguyệt Cẩm không nói gì, chỉ yên lặng nhìn chằm chằm bóng dáng xa xa kia. Hẳn không biết dáng vẻ hiện tại của mình cô đơn đến mức nào, mới khiến cho Quế Viên không nhịn được nói thêm: “Nếu ngài muốn thì

cũng nên giải thích sớm đi.” Cả một đường khó chịu, đến nơi mới nghĩ gọi người ta lại, làm sao còn kịp nữa.

Tuy rằng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hẳn xác định Thẩm cô nương không phải người thích kiếm chuyện vô duyên vô cớ. Tô Nguyệt Cẩm xoay mặt sang nhìn ông, vô cùng nghiêm túc đĩnh đạc nói: “Ta cũng phải sĩ diện chứ.”

Mỗi khi hẳn muốn bắt chuyện cùng nàng, nàng lại như kiêu chim sợ cành cong trốn trốn tránh tránh. Sau vài lần như thế, hẳn cũng rất có thiện chí không đi “dọa” nàng nữa.

Hậu trách Thẩm phủ, sau khi lăn lộn vài vòng trên giường lớn mềm mại, Thẩm Hành xúc động muốn khóc luôn rồi. Rốt cuộc đã về rồi, chuyến đi lần này so ra, nàng còn vất vả hơn cha mình gấp mấy lần. Tiêu diệt sơn tặc, ngủ giữa đất hoang, bắt sống lợn rừng, cái gì cũng thử qua hết cả. Nếu không phải triều Khánh Nguyên không có tiền lệ cho nữ làm bộ khoái, nàng còn muốn đến nha môn kiếm cơm nữa kia. Đạo Đạo ở bên vừa nhai chân giò muối vừa hỏi: “Tiểu thư, cô và Đao Vương gia làm sao thế?” Không phải quan hệ giữa hai người tốt lắm sao, sao trên đường về ngay cả một câu cũng không buồn nói với nhau thế vậy? Một câu này thôi cũng đủ khiến cho Thẩm Hành khắc trước đang vui tươi rộn rã lập tức không còn vui vẻ nổi. “Cái gì mà làm sao, chúng ta vốn cũng chẳng thân thiết gì.”

“Còn không thân thiết?” Nàng ấy ngạc nhiên nói: “Không phải tiểu thư và Vương gia cũng đã ngủ cùng nhau rồi mà?” Thẩm Hành hoảng hốt bật dậy thét lên, suýt nữa thì cắn phải hàm dưới: “Ai nói lung tung với em thế hả, làm gì có.”

“Là chính Vương gia nói mà.” Đạo Đạo chớp chớp mắt, nhưng mà nguyên văn câu nói của Vương gia là: “Buổi tối tướng ngủ A Hành không tốt lắm, ngại nhớ để ý đắp chăn cho nàng.”

Câu này Vương gia đã nói với nàng trên đường về. Nàng cũng không biết vì sao Vương gia tới rồi còn không đi vào cửa, ngơ ngác hỏi thêm: “Ngài tới thăm tiểu thư nhà ta sao? Tiểu thư còn chưa ngủ đâu ạ.”

Khi ấy ngài còn kiên định lắc đầu: “Lúc A Hành tức giận hung dữ lắm.” Hẳn không muốn tới chọc nàng để gặp xui xẻo thêm đâu. Nghĩ tới đây, nàng hỏi tiếp một câu: “Rốt cuộc là chuyện khủng khiếp gì đã khiến tiểu thư hững hờ với Vương gia thế vậy. Chẳng lẽ người nhớ thương trong lòng ngài lại là Cố Hầu gia? Sao ngài có thể thủy tính dương hoa thế chứ!”

Lại nói tiếp, có khi nào không phải tiểu thư nhà nàng mới nảy nở tâm tư, mà hai người này đã qua lại từ lâu trước đó?! Nhưng mà nàng không muốn tới Hầu phủ làm nha hoàn hồi môn đâu, thức ăn ở nơi đó chắc chắn không thể ngon bằng ngự thiện của Vương phủ rồi.

Thẩm Hành nhìn chằm chằm lỗ mũi nha hoàn sắp trưng to đến nỗi, nàng đành đặc dị dàng nói: “Nếu không muốn bị gả cho con nhà bán chân giò muối thì em mau câm miệng lại đi.”

Đạo Đạo nhìn trộm nàng: “Tiểu thư, lúc tiểu thư mạnh miệng cực kì giống lão gia nha.” Bắt đầu từ năm năm tuổi, nàng đã đi theo tiểu thư rồi, sao có thể không biết tính tình của tiểu thư được chứ. Khi gặp phải chuyện gì có thể khiến mình khổ sở, tiểu thư sẽ lại bày ra dáng vẻ bất cần đời như thế.

Thẩm Hành ngẩng đầu nhìn chuỗi tua rua ngọc bị gió thổi tung, nhẹ giọng: “Giống cha ta thì có gì phải ngạc nhiên, ta là con ruột của cha ta mà. Trời lạnh rồi, đóng cửa sổ lại đi.”

Từ sâu trong tiềm thức, nàng không muốn nhắc đến chuyện này thêm nữa. Không phải vì cảm thấy chuyện này có gì quá phận, mà chỉ là thấy thất vọng mà thôi.

Tô Nguyệt Cẩm - một nam tử không màng thế tục, nàng vẫn tưởng rằng hẳn không phải người như thế, ít nhất là khác xa mấy tên công tử hay ra vẻ đạo mạo ngoài kia. Nhưng có gì chắc chắn những thứ nàng nghĩ nhất định phải là sự thật? Con cháu thị tộc vốn tính tình phong lưu, người ta vẫn nói, chỉ nghe người mới cười, nhưng nào ai biết người mới có thể cười được bao lâu? Chuyện của Tô Dạng cũng không đến lượt nàng thương cảm. Nàng chỉ muốn thở dài, hóa ra hẳn lại bạc tình đến vậy.

Ngày trở về kinh thành, mọi thứ vẫn tựa như lúc rời đi, đường phố vẫn náo nhiệt phồn hoa như ngày trước, hoàng thành vẫn mang dáng vẻ xa hoa trang trọng nhất nghênh đón người về đây.

Giờ lên triều sớm, công tích của hành trình Thái Sơn khiến Thánh Thượng vô cùng vui vẻ, không ngớt lời ca ngợi đưa con mà mình sủng ái nhất, quan viên lớn nhỏ đi theo cũng được phong thưởng tương ứng. Thẩm Quát được đề bạt lên một bậc, ngay cả Thẩm Hành, nhờ có công bảo vệ Hoàng Tử, cũng được ban thưởng một đôi ngọc bích Như Ý xanh biếc và một chiếc thanh quạt Bát Bảo Lưu Kim.

Cha nàng mặc triều phục tam phẩm, khi ông giả vờ kiêu cách hồi phủ cũng là lúc Thẩm Hành đang đối diện với tiếng khóc than của hạ nhân. Cũng sắp tới cuối tháng, bổng lộc của cha nàng hơn phân nửa đã dùng để mua đặc sản địa phương, không biết có còn dư đồng bạc các nào mà phát tiền công không nữa.

Thẩm Quát nghênh ngang tiêu sái đi tới, khí thế vung triều phục: “Ngân lượng cứ phát như lệ thường, ngoài ra trưa nay mỗi người sẽ được thêm phần thịt.” Nhất thời tiếng hoan hô ủng hộ ngập tràn. Mỗi giai tầng đều có quỹ đạo cuộc sống riêng của nó, giống như ở Thẩm phủ vậy thôi, lâu lâu được thêm một phần đồ ăn, hoặc là thỉnh thoảng được ban cho đôi phần thưởng, đó đã là một chuyện đáng ăn mừng.

Đúng như suy nghĩ trước đó của Thẩm Hành, quả nhiên nàng và Tô Nguyệt Cẩm không hề gặp lại. Ngoại trừ buổi tối ra ngoài đi dạo một vòng, đại đa số thời gian nàng đều thành thành thật thật ở lại trong phủ, thỉnh thoảng ngâm hai câu thơ đau buồn, thêu hai con chim sẻ, lấy việc duy trì hình tượng khuê tú đoan trang làm mục tiêu cuộc sống.

Sau khi hồi kinh không lâu, Thẩm phủ tiếp đón một bà mối Lu lạnh mòm lẹ miệng tới giới thiệu vài mối hôn nhân.

Tuổi của nàng không nhỏ, cuối cùng cũng phải tìm một nam tử an phận thủ thường mà sống.

“Hôm nay giới thiệu với tiểu thư vị này, là một phú hộ có tiếng ở kinh thành chúng ta, công tử của Trương Bách Vạn Trương viên ngoại là một người thật thà phúc hậu, giữa đầu mày còn hiển lộ sự phú quý giàu sang. Thẩm tiểu thư nhìn thấy chắc chắn sẽ hết sức vừa lòng.”

Thẩm Hành đã không còn nhớ nổi đây là lần thứ mấy mình đi xem mắt, dù sao lần nào cũng vậy, bà mối Lu này vẫn sẽ ca tụng đối phương đến rục rỡ chói lòa, nhưng sau khi kiểm nghiệm, chung quy lại nàng vẫn bị thương tổn tinh thần khó tránh.

Vài ngày trước bà có giới thiệu một thư sinh, nói là tiến sĩ Khánh Nguyên năm ba mươi hai, học vấn cực kỳ uyên bác, bộ dáng cũng tuấn tú rạng ngời.

Đâu ngờ vừa mới thấy, người nọ đứng lên còn không cao bằng nàng khi ngồi xuống. Thẩm Hành tâm tính thuần phác thiện lương đã nói thẳng câu: “Ngài có thể ngồi lên ghé dựa được không? Có cần ta tìm người ôm ngài lên không?”

Kết quả là hấn ta cứ thế phẩy tay áo bỏ đi, chẳng có chút phong độ nào cả. Còn thêm lần nữa, người được giới thiệu là một giáo đầu võ quán, nghe nói là hán tử cường tráng có thể chân giẫm mãnh hổ. Ai nhìn qua cũng biết, chân giẫm mãnh hổ là chỉ lúc người ta chưa què mà thôi. Nàng còn nhớ lúc nhìn thấy hấn chống gậy bước vào, trong tay là cái bát sứ men xanh thật lớn định dùng làm lễ gặp mặt cho nàng, nàng gần như đã vận dụng hết hơi sức toàn thân mới nhìn được cảm giác xúc động muốn thả một đồng tiền vào đó.

Thẩm Hành từng bị thối hôn, lại còn là chuyện sau khi chiếc kiệu hoa đã ồn ào náo nhiệt khiêng qua nửa tòa thành, xong lại được nâng nguyên xi về chỗ cũ. Hôn sự của con trai trưởng Thừa tướng, phàm là ai có thể diện trong triều đều sẽ tới tham gia, cũng đều chứng kiến dáng vẻ mát sạch hết tôn nghiêm của nàng. Một nữ tử bị thối hôn như vậy, quan viên có thân phận thì không ai muốn cưới, quan viên không có thân phận thì lại không dám cưới.

Cô nương hơn hai mươi tuổi đầu, dù không tìm tới con cháu nhà quan cũng khó mà tìm được đối tượng tốt mà gửi gắm.

Công tử nhà giàu lần này quả nhiên cũng không khiến nàng thất vọng. Khuôn mặt lộ liễu đầy “phú quý” không chỗ nào không thịt, trập trùng nói tiếp,

ngũ quan tròn vo thể này đúng là biểu trưng của vận tài như nước, tung hoành đại sát tứ phương.

Sau khi ngồi xuống, hắn ta nhìn nàng từ trên xuống dưới, cười tủm tỉm nói:

“Nghe nói nàng hai mươi hai? Ta thấy không giống lắm ấy nhỉ, còn sáng láng hơn cả nha đầu mười sáu tuổi mà cha ta mới nạp ba phần đó.”

Thẩm Hành mỉm cười gật đầu, chuyện xem mắt này đúng là chẳng giống bản giới thiệu chút nào.